

SCHRIFTMEDITATIE

"Verenig mijn hart tot de vreze Uws Naams".

Psalm 86:11b

Psalm 86 is een gebed, een gebed van David.

Het is het gebed van de Geest der gebeden, Die in ons zucht met onuitsprekelijke zuchtingen.

Het is een gebed van ellendige, nooddruftige, zondaren en benauwden van geest.

Het is een gebed van nood en tevens van blijdschap.

In dit gebed klinkt het woord van de apostel door: "Droevig zijnde, doch altijd blijde".

Wij leven in een tijd van hartkwalen. Bijna dagelijks horen we er van. Veel oorzaken worden aangewezen. Veel middelen worden aangewezen. De dood gaat echter gewoon door en klimt in onze vensters.

Zouden de mensen in de tijd van David ook al last van hartkwalen hebben gehad?

We kunnen over het hart op verschillende manieren spreken. We kunnen er mee aanduiden een zeer belangrijk orgaan in ons lichaam. Ook kan het spreken over ons hart een aanduiding zijn van ons "innerlijk", ons "zielenleven". In het Woord van God is sprake van "blijdschap des harten" en ook van "treurigheid des harten". Uit het hart zijn de uitgangen van het leven.

Deze waarheid geldt voor het kloppend hart in onze borst en voor ons innerlijk leven.

In het woord uit Psalm 86, dat boven deze meditatie geschreven staat, vinden we een geestelijk hartcardiogram. Laten we dit cardiogram eens van dichtbij bekijken, misschien doet u dan de ontdekking dat u ook aan een kwaal lijdt.

Het is een ernstige kwaal, die ons voortdurend confronteert met leven en dood.

David vraagt aan de Heere: "Verenig mijn hart tot de vreze Uws Naams".

Is dat hart van David dan niet één? Eén in willen, één in begeren, één in liefde en geloof?

Tegenover een hart dat één is, staat een verdeeld hart. Een verdeeld of gespleten hart is een pijnlijke en benauwde zaak. Je zou kunnen zeggen: daar is iets tegenstrijdigs in. Twee machten staan tegenover elkaar. Twee werkingen druisen tegen elkaar in. Zo'n hart te hebben is een gestadige dood.

Laat ons eens een blik slaan in dat hart.

Dat hart spreekt: Mijn God, Gij hebt Uw wonderen groot gemaakt. Gij hebt mij niet overgegeven in de eeuwige dood, maar mij bezocht met Uw eeuwige liefde. Daar benevens hebt Gij, o God, mijn geestelijke dood openbaar gemaakt. Gij deed mij zien de walgelijkheid en afschuwelijkheid van mijn zonden. Die zonden bedreef ik tegen U o Heere. Uw heilige Wet heb ik niet geacht. Uw Wet die goed en recht is. Uw Wet heeft het mij gezegd, Heere: geen andere goden, geen vals getuigenis, geen ijdel gebruik van Uw Naam, geen goed van mijn naaste, niet de vrouw van mijn naaste...

Het zijn Uw rechten Heere, die heilig zijn en goed. O Heere, Uw rechten heb ik gezien in de stervende offerdieren en het stromende bloed. Uw rechten heb ik gezien in schuld- en zoenoffer, brand- en reukoffer, lof en dankoffer...

Uw heilige gebouwen... Bij U mijn Koning en mijn God, verwacht mijn ziel een heilrijk lot...

Wat vree heeft elk die Uwe Wet bemint. Zij zullen aan geen hinderpaal zich stoten...

Mijn wandel is bij U en voor U, o mijn Verlosser. Liefde is er uit U en tot U, Heere God. Gij hebt eerst liefgehad. Gij hebt het mij gegeven.

En toch, o mijn God, toch slaat mijn hart mij. Mijn hart is toch van U Heere? Hoe sterf ik dan in en aan mijn hart? Ik zie tweeheid in plaats van eenheid. Liefde en weerspanning. Leven en dood. Genade en zonde. Vrede en doodslag.

Mijn hart gedenkt aan Uria. Hij was mijn naaste. Hij stierf vooraan, in de strijd tegen Rabba. Mijn hart gedenkt aan de vrouw van mijn naaste, die ik begeerde en nam. Het is ook niet alleen dit kwaad dat roept om straf...

O Heere, zie naar mijn gedeelde hart. Uw vrede was mij zoet en het zwaard woelde in mijn huis. Twee machten zijn in doodstrijd gewikkeld in het ene hart.

De macht van de dood, van de zonde, van de duivel, van mijn van God gescheiden bestaan. Daar tegenover de macht van Gods ontferming en genade in Christus. De doodsmachten zijn tastbaar en zichtbaar. Genade en ontferming liggen in het geloof van Jezus Christus. Waar ik niet geloof is alles nacht en nevel. Waar het geloof leeft is een nieuwe schepping, een nieuw leven, een nieuwe mens, een nieuw verbond, een nieuwe toekomst, een nieuw lied.

Uit deze gespletenheid roept David tot de Heere. Wat begeert hij van de Heere? David begeert de vereniging van zijn hart. Hij wil gaarne met een volkomen geloof geloven. Hij begeert, onverdeeld, alleen in genade te wandelen. David weet: "Al wat uit het geloof niet is, is zonde". David ervoer: waar ik mijzelf voor waar, bekeerd en vroom houd ligt mijn kuil gereed.

Dit is de oprechtheid van David, dat hij alles alleen van genade verwacht. David weet wel, waar het geloof zich richt op de enige regel des levens - namelijk Christus - daar moet alles wijken. Daar nemen zonde en vloek de vlucht en de boze vat hem niet.

Die in het vlees zijn kunnen Gode niet behagen.

Die in het vlees zijn kunnen slechts zichzelf behagen in het eten van hun heilig of goddeloos vlees.

Verenig mijn hart o Heere, tot de vreze van Uw Naam. Uw vlees alleen is waarlijk spijs. Uw bloed alleen is waarlijk drank. Uw Naam predikt Uw wezen. Uw Naam, Jehova, werd vlees en bloed in Uw eigen Zoon. Uw Naam is een sterke toren. De gelovende aangevochtene vlucht onder alle gedeeldheid, als een vervolgte, als een verliezer naar U toe. In de toren der verlossingen wordt gezongen: "Ik dan doe dat nu niet meer, maar de zonde die in mij woont". Want ik heb een vermaak in de Wet Gods naar de inwendige mens. Er is echter ook een andere wet in mijn leden. Dat is de wet van het verdoemelijk ongeloof, van een van God vervreemde bestaanswijze.

Tegen deze waarheid komt alles in het geweer. Zonde, duivel en wereld maken zich op, met alle tovenaars van Egypte. Ze hakken er op in. Ze trachten ons hart te breken. De bede klimt omhoog: "Verenig mijn hart tot de vrees van Uw Naam". Sion begeert "van ganser harte" een ongedeeld hart. Dat is een hart dat de Heere alléén gelooft, op Hem alléén vertrouwt, Hem alléén eert.

Met onze natuurlijke ogen zien wij de oplossing van deze strijd niet. Het conflict sleept zich voort.

De apostel Paulus noemt ons een kostelijk medicijn als hij zegt: "En hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft en Zichzelve voor mij overgegeven heeft".

Het verenigde hart doet de genade Gods niet te niet. In het "nochtans" van het geloof wordt

ervaren: "Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij".

"Daarom, al is het dat wij nog veel gebreken en ellendigheid in ons bevinden, als namelijk, dat wij geen volkomen geloof hebben, dat wij ons ook met zulk een ijver om God te dienen niet begeven, alzo wij schuldig zijn, maar dagelijks met de zwakheid van ons ongeloof en de boze lusten van ons vlees te strijden hebben, nochtans, desnietteenstaande, overmits ons - door de genade des Heiligen Geestes - zulke gebreken leed zijn en wij van harte begeren tegen ons ongeloof te strijden en naar alle geboden Gods te leven; zo zullen wij gewis en zeker zijn, dat geen zonde noch zwakheid, die nog tegen onze wil in ons overgebleven is, ons kan hinderen, dat ons God niet in genade zou aannemen..."

Met onze laatste hartenklop
houd deze strijd voor eeuwig op.
Dan is er in ons ene hart
geen plaats meer voor verdeelde smart.

Verenig ons hart, Heere, in U alleen.
Gij hebt het alreeds gedaan in onze dierbare Middelaar.
Gij zult het ook doen aan al Uw ellendige.

Och, schonkt Gij mij de hulp van Uwen Geest!
Mocht die mij op mijn paan ten leidsman strekken!
'k Hield dan Uw wet, dan leefd' ik onbevreesd;
Dan zou geen schaamt' mijn aangezicht bedekken,
Wanneer ik steeds opmerkend waar' geweest,
Hoe Uw geboon mij tot Uw liefde wekken.

Psalm 119:3

D.C.O.